

La paraula per vermell

Jon McGregor

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Narratives

Jon McGregor

Va néixer el 1976 a les illes Bermudes i és autor de tres llibres de contes i cinc novel·les —amb tres de les quals ha estat finalista del Man Booker Prize. Amb *If Nobody Speaks of Remarkable Things* va guanyar els premis Somerset Maugham i Betty Trask; amb *Even the Dogs*, l'International Dublin Literary Award; i amb *Embassament 13* (Angle, 2019), el Premi Costa de novel·la. Actualment és professor d'escriptura creativa a la Universitat de Nottingham.

Ferran Ràfols Gesa

Nascut a Barcelona (1975) és traductor literari de l'anglès i del francès. Entre els autors que ha tingut el plaer de traslladar al català hi ha David Foster Wallace, Thomas Pynchon, Vladimir Nabokov, Toni Morrison, Joseph Conrad, Colm Tóibín, Siri Hustvedt, Jonathan Lethem, Raymond Carver, Jeffrey Eugenides, Amélie Notomb o Emmanuel Carrère. El 2013 va guanyar el premi Núvol de Traducció per *Moo Pak*, de Gabriel Josipovici.

«La tempesta va arribar per sorpresa i en Thomas Myers va caure de genolls. L'aire es va enfosquir a la llunyania. Es va sentir un bramul i tot es va tornar blanc. Amb una mena de violència que no estava preparat per aguantar. Es va posar els braços al cap i va quedar pla sobre el gel per no sortir propulsat. [...] El més important era mantenir la calma i avaluar la situació. Recorda la formació: trobar o fer un aixopluc, quedar-te on ets, establir contacte amb la resta de l'expedició, no deixar de moure't, conservar la calma.»

A la costa de l'Antàrtida tres membres d'una expedició de recerca queden separats per una tempesta imprevista, amb tràgiques conseqüències. Un d'ells, el veterà de l'exploració antàrtica Robert Doc Wright creu saber què va passar i per què tot va acabar malament, però una afàsia li ha fet perdre la capacitat de comunicar-se.

De tornada a casa, en Robert haurà d'aprendre una nova manera d'estar al món, mentre que la seva dona, Anna, que tenia una vida independent i sense traves, haurà de tenir-ne cura.

Una novel·la impressionant sobre la fina línia entre el sacrifici i l'egoisme, sobre la fragilitat de l'home en la natura salvatge i sobre la necessitat de crear i explicar històries a partir de les nostres vivències, fins i tot quan les paraules ens fallen.

Un dels millors llibres de l'any per a ***Kirkus Reviews*** i ***Publishers Weekly***.

La paraula per vermell

Narratives
148

Títol original: *Lean Fall Stand*

© 2022 Jon McGregor
All rights reserved.

© 2022 Ferran Ràfols Gesa, per la traducció

© Benedek / iStockphoto, per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial SL, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo
Disseny de cobertes: Felipe Román Osorio

Primera edició: setembre de 2022
ISBN: 978-84-19017-31-4
Producció de l'ePub: booqlab

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

La paraula per vermell

Jon McGregor

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

 Angle Editorial

Per a la Rosie

Inclina't /

1 /

La tempesta va arribar per sorpresa i en Thomas Myers va caure de genolls.

L'aire es va enfosquir a la llunyania. Es va sentir un bramul i tot es va tornar blanc contra ell. Amb una mena de violència que no estava preparat per aguantar. Es va protegir el cap amb els braços i va quedar pla sobre el gel per no sortir propulsat.

La mà se li va contreure instintivament buscant el telèfon, tot i que sabia que no hi havia senyal i que el telèfon no hi era.

Sentia la roba com si l'hi arranquessin del cos, com si li xuclessin l'aire dels pulmons.

Havia sentit explicar que era com ser al motor d'un avió. Com si algú sabés el que era, ser dins del motor d'un avió. La gent les deia, aquesta mena de coses, però les paraules no sempre encaixaven.

El bramul ho era tot. Només el pes del cos contra el gel li deia on era cap a dalt al món de fora. No veia els altres. No veia res.

El més important era mantenir la calma i avaluar la situació. Recorda la formació: trobar o fer un aixopluc, quedar-te on ets, establir contacte amb la resta de l'expedició, no deixar de moure't, conservar la calma.

Hi havia contradiccions en el que deia la formació.

Costava de pensar, amb el vent escorcollant-lo frenèticament per tot arreu.

No sabia on era la ràdio. No veia els altres. Necessitava trobar la càmera.

Havia col·locat el trípod vora el gel per provar de fer una fotografia amb les aigües tranquil·les de l'estret en primer pla i el teló de fons dels penya-segats del cap Priestley. En Luke s'havia quedat amb la moto de neu i la resta de l'equipament. Deu metres més a l'esquerra, potser quinze. Potser més. En Doc havia agafat l'altra moto de neu i havia pujat dalt del cap Priestley per donar perspectiva a la foto. Sense una figura humana era impossible expressar l'escala d'aquell lloc. Des del primer dia que s'hi barallava. Tot sortia massa petit, a les fotografies que havia fet fins ara. Les muntanyes a la llunyania. La carena a banda i banda de la vall. La glacera. Els icebergs xerricant l'un contra l'altre, la llum que dintre seu virava al blau. Era difícil encabir-ho tot. Havia preparat un pla en què en Doc sortiria mirant des dels penya-segats del cap Priestley, sotjant les aigües. Li havia indicat per ràdio on s'havia de col·locar, i encabat ell devia haver deixat l'aparell. En Doc tenia pinta d'explorador polar. Duia la barba necessària. L'aigua era grisa i centellejava i darrere d'en Doc les muntanyes eren d'un blanc rigorós. El diafragma automàtic anava saltant de la llum a la foscor. Va haver-hi un canvi de temperatura. En Thomas s'havia girat i havia vist núvols foscos congriant-se damunt del cim de la glacera Everard. Just desenganxava la càmera del trípod quan de cop i volta el vent es va abatre sobre seu i el va fer caure de genolls.

Devia haver deixat la ràdio a terra mentre posava bé el trípod. Després de parlar amb en Doc. La devia haver deixat a prop dels peus. No podia ser lluny.

Feia massa vent per aixecar-se, o sigui que va avançar lentament sobre els colzes i els genolls. Endavant i a l'esquerra. Va cridar en Luke i no va sentir cap resposta. Va buscar la ràdio a les palpentes. Va avançar una mica més i es va aturar. La càmera hauria de ser allà. Va tornar a cridar en Luke.

No tenia por, encara. En Luke no era lluny. Mantenia la calma. Conservava la noció del lloc on era.

Havien baixat de la cabina amb la moto de neu, banquisa avall des de la plana, i havien travessat la pista de neu. Havien deixat les motos a una distància prudencial de l'aigua. En Doc n'havia dut una fins al peu del cap Priestley, abans d'enfilarse pels penya-segats. No era a més de deu minuts d'allà. Quan la tempesta escampés es tornarien a reunir.

Havia deixat les bosses de la càmera amb en Luke i s'havia dirigit a l'aigua, sobre el gel. Deu metres. Vint. No més. Era un gel net, segur. La tempesta havia caigut de cop des del glaciari Everard, darrere seu, al sud-est. Estava ajupit d'esquena al vent. En Luke devia ser a la seva esquerra, amb les bosses i la moto de neu. A l'esquerra, un pèl més enllà. Va arrossegar els peus en aquella direcció, apartant la cara de l'embat del vent.

Conserva la calma. Queda't on ets. Estableix contacte.

No hauria d'haver deixat la ràdio a terra. No s'hauria d'haver separat d'en Luke. No hauria d'haver acceptat la idea d'en Doc de pujar al cap Priestley només per una foto. S'havia deixat distreure pel paisatge. En Doc sempre es feia el desmenjat, però era difícil no aturar-te i badar. Tant de gel, tanta neu, tant de mar i de cel. Glaceres i carenes, icebergs i tarteres. Meteorització, erosió del vent i cisallament. Un aire tan clar que encongia les distàncies i feia brillar els colors.

El vent continuava rugint al seu voltant. El fred començava a escolar-se-li dins la roba.

Li va semblar sentir el soroll blanc de la ràdio, però no n'estava segur. El vent li continuava gelant les orelles. Es va incorporar de genolls i va allargar els braços contra l'embat de la tempesta.

—*Responeu... K... K...*

—*Thomas, estàs... Respon.*

Era en Luke, gairebé indistingible. Se li feia estrany sentir-lo per ràdio quan el tenia tan a la vora.

Va parar l'orella i va tornar a sentir la veu d'en Luke. Les paraules no s'entienien, però en va reconèixer el to. Es va girar fins que va quedar encarat al so. El vent el picava i l'empenyia a l'esquerra. Es va ajupir, molt quiet, i va parar l'orella, però només sentia el vent. Estar així estirat sobre el gel era un error. No et mullis. Mantingues la calma, queda't on ets, no et mullis.

Es va aixecar amb molt de compte, mantenint el tronc abaixat. Les ràfegues anaven i venien i l'empenyien per tot arreu. Trontollava. Va fer dues passes allargant les mans davant del cos. Ara la tempesta el fustigava per l'esquena. Va tornar a sentir la veu d'en Luke. Ara darrere seu. Alguna cosa va canviar en la qualitat del so i va veure aigua oberta als seus peus. Escuma grisa entre la blancor. Hi havia algun problema. L'aigua hauria de ser darrere seu. Va recular. Començava a sentir molt el fred.

Va mirar l'aigua grisa i es va concentrar. El vent havia afluixat una mica, però encara en sentia els cops a l'esquerra de la cara. Devia haver canviat de direcció. Va girar cent vuitanta graus, a poc a poc.

Va avançar molt lentament, amb els braços estirats.

Va tornar a sentir el cruixit de la ràdio. En algun lloc més endavant. Va sentir en Luke que demanava a en Doc *respon, respon*. Va avançar ajupit cap al so. Hauria volgut saber com era que en Doc no contestava. Feia passets lents i regulars però notava que se li disparaven les pulsacions. Tornava a sentir la veu d'en Luke. Ara més fluixa. Es notava una mena de timbre o brogit a l'orella, i ja no estava segur de si sentia la ràdio o no. El vent li

mossegava la dreta de la cara, obria els ulls amb dolor. Va fer tres passes més i va tornar a arribar a l'aigua oberta. Va contemplar com esquitxava la vora del gel. El so de la ràdio havia desaparegut.

Ho estava fent tot malament. S'hauria d'haver quedat quiet tot just començar la tempesta. No s'hauria d'haver mogut. Potser era a prop d'en Luke i la moto de neu o potser els havia perdut del tot. En Luke podia haver tirat cap a l'altra banda, buscant-lo. S'hauria d'haver quedat quiet i així sabia on era quan escampés la tempesta. Va tornar a cridar en Luke. La seva veu no era res contra la tempesta.

S'anava bellugant per mantenir l'escalfor. El rugit del vent feia que li costés pensar. Ara la ràdio era darrere. Sentia que el fred començava a mossegar. L'aire era brutal, violent.

La quantitat de calories que gastaves en un dia, aquí baix. Només menjar el mínim ja era molta feina.

Va tornar a sentir la ràdio, i va tornar a esgratinyar amb les mans entorn dels peus. La veu d'en Luke era aguda i distant. Es perdia la connexió. «*Doc, Thomas, responeu. Respons, Doc? [...] Algú? [...]*»

A la moto de neu hi hauria menjar, quan trobés en Luke. L'aigua gris fosc esquitxava la vora del gel. La tempesta era espessa i amb prou feines es podia aguantar dret. El cap li rodava. Trontollava. Es notava marejat, gairebé.

Hi havia algun problema.

—Doc, Thomas, responeu. Respons, Doc? Hola, hi ha algú? Canvi?

Sota la mica de recer que li oferia la moto de neu, en Luke Adebayo va parar l'orella un altre cop per si hi havia resposta. Encara era aviat per preocupar-se, però ja hauria d'haver sentit alguna cosa. Començava a agafar fred. Va comprovar el nivell de la bateria, el volum, es va tornar a guardar l'aparell a la butxaca i va repassar les opcions.

Es podia quedar quiet. La formació que havien rebut era ambigua, sobre això. Els havien dit que si feia mal temps es quedessin quietos, per no córrer el risc de perdre's. Però també els havien dit que s'arreceressin allà on poguessin, i que contactessin amb els altres. Si no podien establir contacte ni trobaven recer, l'opció de quedar-se quiet no semblava gaire convincent.

Va cridar contra el vent, però sense resposta.

Era brutal, allò. Podia provar de trobar en Thomas, i encabat tots dos podien anar plegats a buscar en Doc. Al principi de la tempesta en Thomas era vora l'aigua, i si s'havia allunyat massa podia córrer perill. Era la prioritat. En Doc tenia prou experiència per fer el que calia. Però ni l'un ni l'altre responien. En Luke amb prou feines es veia la mà si se la posava davant de la cara. Era massa arriscat. No volia començar a caminar fent cercles.

Si els altres dos s'havien perdut necessària ajuda exterior, cosa que implicava tornar a la cabana i fer una crida per ràdio des d'allà. Havien trigat menys de vint minuts a arribar fins on era amb la moto de neu, i segurament no trigaria gaire més a tornar. És a dir, si era capaç d'orientar-se en aquelles condicions. La cabana era al bell mig d'una plana sota la serra de Garrard. I era d'un vermell llampant, a més. No hauria de costar gaire de

trobar. Però és que no hi havia res que no et pogués passar per alt, amb aquell temps.

No s'havien perdut. No es podien haver perdut. No hi podia contactar momentàniament per ràdio, res més. Valia més quedar-se on era fins que sabés alguna cosa dels altres dos.

En qualsevol cas, no s'haurien d'haver separat mai d'aquella manera. En Doc sempre deia que coneixia els topants com el palmell de la mà, però literalment estaven al mig del no-res. Sortir per fer una fotografia i prou ja no li havia semblat òptim. Li havia semblat mala idea des del moment mateix que en Doc ho havia proposat. En Thomas s'havia limitat a fer una cara com volent dir: no servirà de res discutir-hi, amb aquest, o sigui que anem per feina i matem-ho ràpid. I després tornem per passar una altra nit a la cabina prenent xocolata desfeta i sentint les històries d'en Doc.

La gent li faria moltes preguntes sobre l'Antàrtida, quan tornés a casa, i una cosa que no els podria dir és que hi havia moltes estones d'un avorriment absolut. Bonic, sí. Imponent, majestuós, et feia sentir petit i tot el que volguessis, però quan ja t'ho havies mirat tot prou, l'experiència de ser-hi un dia sí i l'altre també es feia força llarga.

Va sortir amb molta cura de darrere la moto de neu i va tornar a cridar en Thomas. Amb prou feines se sentia la veu, i molt menys cap possible resposta. Es va tornar a ajupir. Es va preguntar si encara era d'hora per passar al racionament d'emergència. Es va treure la neu de les ulleres i ho va tornar a intentar amb la ràdio. Se li va acudir que potser era només que els altres no la sentien, amb el soroll de la tempesta.

Segur que aquella nit en parlarien. Sospitava que no tot el que havia passat arribaria a la base central. En Doc havia comentat més d'un cop que no sempre seguia les normes al peu de la lletra. En Luke no sabia gaire què pensar-ne, d'ell. Feia tres setmanes que eren a l'estació K., i encara mirava de treure'n l'aigua clara. A les conferències de formació ningú se l'havia pres

gaire seriosament. La gent feia bromes a la seva esquena. Se'l podia burxar fàcilment, i no sempre se n'adonava. Era estricte amb el registre i l'horari de la ràdio, i amb el que ell en deia *passar revista*, però en la resta de coses era més lax. Pel que feia a la beguda, per exemple. Començava força d'hora. Però feia trenta anys llargs que feia d'assistent tècnic en aquest lloc, i era evident que sabia el que es feia. Sabria treure'ls d'una situació difícil.

El vent no donava cap senyal de voler afluir. Era constant, eixordador. Ho va tornar a provar amb la ràdio.

—Thomas, Thomas, respons? Doc, respons? Canvi.

Es va esperar amb la ràdio premuda a l'orella. Sentia el xiulet del soroll blanc. Va intentar no pensar en la distància que els separava de la base central i de qualsevol mena d'activitat humana. La base més propera devia ser la russa, almenys a un dia en moto de neu.

—Thomas, Thomas, respons? Doc, respons? Canvi.

Es va sentir un altre xiulet, i el cruixit suau d'una transmissió que començava. Després res.

—Thomas, Thomas, respons? Doc, respons? Soc en Luke, soc en Luke. Canvi.

—... *en Thomas, soc en Thomas. Canvi.*

—Bona, Thomas, càgom tot. Començaves a amoïnar-me, on cony ets? No et veig. No veig res.

—*Sí, Luke... problema... canvi.*

—Falten paraules abans i després de *problema*, ho pots repetir?, canvi.

—... *trobava la ràdio. El problema s'ha acabat, canvi.*

—Sí, d'acord, d'acord. Saps res d'en Doc? Canvi.

—*Negatiu, canvi.*

—Potser hauríem d'anar a trobar-lo al cap, què en penses? Canvi.

—... *perdut, pots repetir, canvi?*

—Em sents ara? Creus que hem d'anar a buscar en Doc? On ets?

—... *això... altre cop... canvi i fora.*

El vent va minvar un moment i es va abraonar novament a sobre d'ell. La visibilitat continuava sent gairebé nul·la. En Thomas havia de ser a la vora,

per força. Era allà mateix, quan havia entrat la tempesta. El tenia a tocar. Havien de recuperar el contacte. I esperar que passés el mal temps. Va pensar quin problema devia tenir la ràdio d'en Doc. O en Doc. Era evident que en Thomas es feia la mateixa pregunta.

—*Doc, Doc... Respon... Doc? Canvi.*

Devia ser un problema tècnic, només. Aviat estaria resolt. I, coneixent en Doc, sempre hi havia la possibilitat que allò fos alguna mena de prova o broma estranya. Potser els estava escoltant a tots dos, ara.

—*Doc, Doc... Respon... Doc? Canvi.*

En Robert «Doc» Wright havia vist venir la tempesta, però no havia tingut temps d'avisar els altres.

Havien dedicat la tarda a les activitats d'esbarjo, un cop l'equip havia acabat les prospeccions per al sistema de GPS. Havien sortit de la cabina de l'estació K. cap a les 13:00 hores i havien baixat fins a la costa amb moto de neu, bàsicament per satisfer els interessos fotogràfics d'en Thomas. Havia sorgit la proposta que en Doc donés l'escala humana a les fotografies d'en Thomas pujant al cap Priestley, a poca distància d'allà. Era forçar una mica els límits del que es podia considerar un procediment correcte, però no semblava forassenyat. Les condicions eren excel·lents, i no era gaire lluny. En tot moment havia mantingut contacte, tant visual com via ràdio. Un cop a dalt, havia fet les postures que en Thomas necessitava per a les fotografies.

El cap Priestley era poc més que un bony a la topografia, de fet. En Doc havia trigat cinc minuts a pujar-hi des d'on havia deixat la moto de neu; els penya-segats que donaven a l'estret amb prou feines s'alçaven trenta metres sobre l'aigua. Prou per donar un punt més espectacular a les fotografies d'en Thomas. La vista des d'allà era magnífica. En primer pla, la cabina vermella de l'estació K., arrecerada a sotavent de la serra de Garrard, amb els pics del K7 i el K8 al fons. Sota la cabina el terreny davallava fins a la pista, marcada amb bidons taronges de fuel i banderes negres, i més enllà hi havia les aigües gris fosc de l'estret de López, rivetades de gel fix. A l'estret, els icebergs s'havien girat l'un contra l'altre, s'enfonsaven i es bressolaven amb un moviment sobtat i inesperat a l'aigua. En Doc havia alçat els ulls cap a la glacera Everard i havia vist l'ombra densa i mòbil d'uns núvols que es congriaven, una tènue llum taronja, l'embat de la tempesta que se'ls llançava

a sobre. Havia sorgit del no-res i havia vingut a gran velocitat, acompanyada d'una brusca baixada de la temperatura. En Doc havia vist que en Thomas mirava per sobre l'espatlla i intentava plegar el trípod de la càmera, i quan havia provat de parlar-hi per ràdio no hi havia hagut resposta. Havia vist en Luke dret al costat de la moto de neu, girant-se per mirar-lo. En Doc només havia pogut fer dues passes per aixoplugar-se sota el pendent abans que la ventada se li abraonés amb tota la força i el tornés a empènyer cap al caire del penya-segat.

Es va posar de panxa a terra i va lliscar ràpidament sobre les pedres de la tartera, palpant el terra i buscant un lloc on falcar els peus, però darrere seu només hi havia aire. Va allargar els braços i va provar de decantar el pes del cos endavant. Va tancar els ulls i es va concentrar. Va fer bascular un peu enfora i a l'esquerra, i va apujar el genoll fins a l'altura del pit. El vent feia un estrèpit tan gran que li costava pensar. Va tocar roca amb la bota, finalment, però quan va fer una mica de força la pedra es va desprendre i va caure al buit. Durant un moment llarg i marejador tot el seu pes la va seguir, i es va quedar balancejant-se.

Va alentir la respiració. Es va concentrar. Va tornar a avançar molt a poc a poc. El penya-segat no era gaire alt, però no hauria sobreviscut a una caiguda.

Sentia que les mans li ballaven dins els guants. Sota el cos, la tartera relliscava. Sentia el caire del penya-segat a la cintura, les cames que li penjaven a l'aire. Va aplanar encara més el cos contra la roca i va tirar el pes endavant. Duia la ràdio a la butxaca interior de la jaqueta, se li clavava a les costelles. La va sentir vibrar. Els altres dos devien fer la ronda de connexions, esclar. No tenia manera de respondre. Va confiar que no entrarien en pànic. S'arrecerarien allà on eren, com indicava la formació.

Havia viscut situacions semblants. Aquesta no era diferent. Impossible passar més de trenta temporades al gel sense cap mena de tràngol. La clau era baixar de voltes i començar a pensar. Tenir sempre el pas següent al cap.

Aquí, esclar, el pas següent consistiria a moure el seu pes endavant i rodolar lluny del caire, i després buscar aixopluc i contactar amb els companys. Va respirar unes quantes vegades, a poc a poc, i va fer un esforç per racionalitzar els pensaments. No caus fins que et deixes anar, li havia dit un supervisor durant un entrenament sobre crebasses. No era un raonament del tot sòlid, però l'esperit era el correcte. No miris avall; no et deixis anar. Aguanta. El truc era aguantar, sempre.

En Thomas va topar amb el trípod de la càmera i va caure de genolls. La càmera encara hi estava enganxada. Va sentir el cruixit de la ràdio, i va trobar-la entre la neu.

—Hola, hola, soc en Thomas, soc en Thomas, canvi.

Hi va haver una pausa llarga. Es va posar la ràdio a l'orella i va escoltar els xiulets sobre el fons dels udols del vent.

—*Bona, Thomas, càgom tot. Començaves a amoïnar-me, on cony ets? No et veig. No veig res.*

—Sí, Luke. He tingut un problema temporal de navegació, canvi.

—... *problema, ho pots repetir, tanco?*

—No trobava la ràdio. El problema s'ha acabat, canvi.

—*Sí, d'acord, d'acord. Saps res d'en Doc? Canvi.*

—Negatiu, canvi.

—*Potser... hauríem... cap.*

—La transmissió s'ha perdut, pots repetir, canvi?

—... *sents ara?... trobar en Doc...*

—Luke, no et rebo bé. Ho torno a intentar de seguida. Canvi i fora.

Notava la manca de sucre a la sang. El feia sentir tou, com de cotó fluix. Va espolsar la neu de la càmera i va provar d'engegar-la, però no va passar res. Era un regal de la seva nòvia. Sabia el dineral que s'hi havia gastat. Va trobar una barra energètica a la butxaca i va provar de menjar-se-la a poc a poc, perquè no li fes un tap a l'estómac. Va pensar en el termos de cafè que en Luke havia guardat al maletger de la moto de neu. Aquí es feien el cafè amb molt de sucre i xocolata desfeta. El vent va parar unes dècimes de segon i

després va tornar amb tota la força. Segur que aviat escamparia la tempesta. Notava que l'adrenalina se li esvaïa del cos. No duraven mai gaire, aquells petits drames. No era com en els vells temps, els deia constantment en Doc, i en Thomas se n'alegrava.

Abans de venir, quan ho explicava a la gent, la idea d'anar a l'Antàrtida sonava espectacular, però de fet no n'hi havia per a tant. Havia fet escalada als Alps i als Pirineus amb menys suport tècnic del que tenien aquí. Contactaven regularment amb la base de punta Bluff, i gràcies a la pista l'ajuda era sempre com a molt a unes hores d'allà. En Doc els repetia que allà havien d'espavilar-se pels seus mitjans, però en Thomas no s'ho havia acabat de creure.

El fred el començava a rosegar. Es començava a notar les mans i els peus balbs. Va fer el gest de córrer sense moure's de lloc perquè la sang li tornés a circular. Es va entaforar la càmera a la jaqueta per provar d'escalfar-la. La Sophie estava tan cofoia, quan l'hi va regalar. No parava de comprovar que havia comprat la correcta. Ara en Thomas tenia els braços i les cames rígids de la tensió. La ràdio va fer un altre cruixit, i va sentir que en Luke continuava intentant establir contacte amb en Doc. Li va preguntar on era, i en Luke li va respondre que a la moto de neu, que no s'havia pas mogut, però on era en Thomas? El senyal es va fer momentàniament més nítid. Va preguntar a en Luke què pensava que havien de fer.

Havia perdut la fe en el seu sentit de l'orientació. Duia un GPS manual a l'anorac i el va engegar sense saber realment en què l'ajudaria. Un primer pas seria sortir del gel i pujar el pendent. La tempesta no trigaria a esgotar-se. O sí. Podia durar hores, una tempesta així. Al GPS li costava calibrar-se. No pensava amb claredat. Va començar a radiar una aproximació de la seva posició a en Luke, però les xifres de la latitud i la longitud no s'estabilitzaven. Va provar d'apagar-lo i tornar-lo a encendre. Tornava a notar aquella sensació de mareig.